

dagen gjentagende har henlebet Opmærksomheden paa denne Sag. Hvad angaar § 1 vil det sikkert erkjendes med Hensyn til dens Hovedindhold, som er, at Fiskeriet bliver fri Næring, at den høitærede Minister her er gaaet den rette Vej. Der er ganske vist enkelte Steder fremført Omst. om at indskrænke denne frie Næring, enten til enkelte Fjorde eller maaske i en Afstand fra Vedkommendes Hjem af 8-10 Mil; men, hvis man skulde høre alle de Interesseredes Anskuelser i denne Sag, vilde det vist blive Resultatet, at man vilde gaa den Vej, som den høitærede Minister her er gaaet. Naar der i § 1 nævnes: Danst Sjøterritorium, da er det, som det ogsaa blev berørt af den erede første Læser (Leth) idag, et meget ubestemt Udtryk. Man ansøger slet ikke, hvad der forstaaes ved danst Sjøterritorium. Ikke blot for dette enkelte Spørgsmaals Vedkommende men for hele Lovforslagets Vedkommende vilde jeg sætte megen Pris paa, at der ikke var en saadan Ubestemthed i Loven. Det er jo afgjort, at det ikke blot er en Lovs Formaal, at den sætter Straf for Overtrædelsen, naar denne er begaaet, men det er en Lovs væsentlige og første Formaal, at den hindrer Overtrædelsen, og det er jo klart nok, at en Lov ikke vil kunne hindre Overtrædelsen, naar den ikke har bestemte Angivelser. Naar der i dette Lovforslag er Gaader, som i den første Paragraf, vilde jeg sætte megen Pris paa, hvis det bliver til Lov, at det da er saaledes, at det bliver en Almenlæsning for alle Fiskere, som f. Ex. Almanacken eller saadanne Bøger, saaledes altsaa at enhver Fisker læser, kjenner og forstaar den. Men det er klart nok, at det vil Loven ikke blive; naar den har saadanne enkelte Ubestemtheder i sig, naar der er Gaader eller Spørgsmaal, som man maa søge Oplysning om andet Steds. Kommissionen er her gaaet en anden Vej. Den har, som ogsaa er anført af den foregaaende Læser, ansat danst Sjøterritorium til at regnes indtil en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra Landet, paa noget nær omrent det Samme som $\frac{3}{4}$ almindelig danst Mil. Det vil jo let kunne gøres, hvad angaar Bøstehavet, Skagerak, Rattegat og vore andre Farvande, naar vi i det Hele undtage Dreifund og Lillebelt; thi det er jo ganske vist, at for saa vidt Sagen berører fremmede Lande, er det et internationalt Spørgsmaal, som den danske Lovgivning ikke selv kan afgjøre, men det var jo dog ikke umuligt, naar den høitærede Regjering forhandlede med Vedkommende, der vare i Sagen interesserede, da ved en Traktat at fastsætte Bestemmelser herom. Forholdet for Dreifund er nu saaledes, at de danske og svenske Fiskere betragte det ganske nationalt. De danske Fiskere gaa over til de svenske Kyster, og de svenske Fiskere over til de danske Kyster og fiske. Men det kunde dog maaske for Fremtiden være ønskeligt, om der kom en bestemt Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Kommissionen har ogsaa her

anvist en Vej, idet den har sat 5 Mar som en Overgang, medmindre der forinden afluttes en Traktat mellem den danske og svenske Regjering om Forholdets endelige Ordning. Det vil vist være ønskeligt, naar man ser, at de svenske Fiskere benytte sig saaledes af Gæstfriheden, at de gaa over til Bornholm eller ned til Nøen, at der skaffes en bestemt Afgjørelse. Det er i det Mindste sel paa alle saa Steder, at fremmede Fiskere ikke alene ere gaaede ind paa danst Sjøterritorium og have fisket, men ogsaa i den Grad have tilfidesat Hensynet til danske Fiskere, at de ere seilede gjennem deres Fiskegarn og have ødelagt dem. Nu siger Lovforslagets § 1, 2det Stykke, at fremmede Staters Undersaatter tilkommer der ingen Berettigelse til at drive Fiskeri paa danst Sjøterritorium, og det er jo ganske vist meget godt, men naar de gjøre det alligevel, hvad skal man saa gjøre ved dem? Naar man vil jagsøge dem ved deres Værnething, være sig i Lydskland eller England, maa det vistnok indrømmes, at det er en temmelig lang Vej at gaa, og at det vilde være vanskeligt at komme til nogen Ret ad den Vej. Der har Kommissionen ogsaa anvist en anden Vej, idet den i § 2 har sat den Bestemmelse, at naar saadanne fremmede Fiskere kunne anholdes med deres Baade og Fiskeredskab, maa der lægges Beslag paa Baad og Redskaber, indtil Sagen bliver afgjort. Det kunde maaske ogsaa være vanskeligt at gennemføre dette, men det vilde i alt Fald være et Fremstridt. I det Hele taget antager jeg, at det ogsaa, hvad dette Spørgsmaal angaar, er ønskeligt at komme til en noget mere fuldstændig og endelig Afgjørelse, end Lovforslaget er kommet til. — Hvad angaar § 3, som omhandler Grundeierens Ret, ville vistnok de fleste Fiskere være imod denne Bestemmelse. Forholdet er jo ofte saaledes, at større Godseiere besidde meget store Kyststrækninger, og Fiskerne ere da fuldstændig udelukkede fra disse. Forholdet kan andet Steds vise sig saaledes, at tilstøbende Godseiere ikke eie smalle Kyststrækninger langs Vandet, men at disse derimod eies af andre længere borte Boende, og de, der ere nærmest Havet, kunne da ikke benytte sig deraf. Det Forhold viser sig ogsaa adskillige Steder, at Godseierens Ret her er afløst. Det vilde være temmeligt unaturligt, og jeg anser det for uheldigt, om man gif tilbage og atter indførte Godseierens Ret; i alt Fald vilde det vel være heldigt, om Godseierens Ret kun kunde ødes, hvor den faktisk har været brugt, og mulig kunde man som en Overgang sætte, at kun de nuværende Besiddere have denne Ret. — § 5 omhandler sikkert det vigtigste Punkt i Lovforslaget, nemlig om Driivaad. Det har stor Betydning for Fiskerne, og der er vist en meget stærk Modstand mod denne Paragraf. Det vil nok vise sig, at det er af Afgjørelse til Sagen, idet man har forvejlet disse Driivaad med de gamle Bundsflæbe-